

kambrikesse sees sedda Kalendrid käes piddamas ja lugemas; näen sind ja sinnu waesust igga piddi; näen ka, kuidas ja mõnnes kohhas naeratad, et ma sinnu keelt diete ei oska, ja sinna sepärrast minnust ka täieliste arwu ei sa; näen kuidas ja mõnnes kohhas jälle küsib, kes peaks ta siis küll seal nõnda ollema, se kirjutaja? Mõnnes kohhas näikse tall küll tundmist süddames ollema, mõnnes kohhas jälle on ta kui tuul sealt kaugel ärra. Ja kirjutab küll taewast ja maast ja kõigist Jummalikkuiast asjuist, agga kas peaks tall siis ka endal küll Jummalad süddames ollema? Kas peaks ta ka innimeisi, ka meid armastama, waid armastab ta agga üksipäinis isse einast? Sedda küsib sa, mo armas; mis koostan ma sulle? Ma koostan sulle selle peale tassane ja allandlikk: täielinne polle ükski siin ilma, agga sedda ma küll tean ja selle järrele ma iggatsen ommas süddames, et peame iggaüks püüdma, ifka igga päaw parremaks, targemaks ja pühhamaks sada Is; sanda meie sure Jummalalapsiks, ni kaua kui meil siin ilma ial ellu on. Sepärrast sowin ma siis ka sulle, mo luggeja, mo ing, mo sõbber, otssi endalle, kui tahwat sa siin ilma Jummalalapsiks ja innimeeste eaks ellada, sest selle tarwis on meid seia lodud, üksipäinis sedda warra, mis iggaweste kestab, mis tulli ei põlleta, ei upputa wessi ja ükski surm ei nela, — otssi endalle tarkust, armu innimeeste wastu ja süddame puhtust; tarkus on parrem kui kõik kuld ja õbbe siin ilma, ja üks ea, ning õbbe puhta neitsi sarnane südda ehitab enam kui illu; ta on jädaw ja kestab ka weel seal pool auda, kos kuld ja õbbe enam ei läi. Agga kost pead sa siis sedda tarkust sama, kes tulleb tedda sulle andma? O armas, sedda saat sa ig-

galt poolt, õppi agga mõtlema ja kõigis enda üle watama; se ilm so ümber on üks suur ramat, täis kuldsid õppetuisi igga piddi; seal seisab süggawus ja tarkus sees, seal wäggi ja arm põhjamatta, loe agga tedda ja sa õntfaks. Mõttele ifka, kos sa agga ial siin ma peal käid ehk wiibid, Jummalalapsid sure teggude peale tassausse ja maddalusse sees ärda melega; ta tulleb siis sulle ifka wastu iggal pool, lahke ja elde, ja õnnistab sind ning sadab sind se õige ja tassase te peale. O sõbber, kes Jummalalapsid tundu ma õppib, ei se olle enam õnnetu, se õppib tedda einast tundma ja temma õntfust ning rahhu waiwama iggawesteks eluks. Järrele mõtleminist agga ja õppust, mo armas, on ütlematta waja, kui sa täieliste, kui innimehne Jummalalapsid ja tahtniste järrele siin ilma ellada tahhad. Sest, ei lahku sinust enne so waesus egga ädda, ei enne so willetsus egga pudus, kui so rummalus ja tuhmus sinust ei olle kuddunud. Sepärrast ärra ota siis ka ial endalle wäljast poolt õnne, waid arri üksipäinis omma waimu ja süddant, seal lastwab so õnn, seal so kõige üllem warra, sedda ifka.

Ei lahku sinust enne se õ,  
 Kui päike sull ärdaft saab koitma,  
 Ei enne sinust pimmedusse id,  
 Kui walguš so waimu saab toitma;  
 Sepärrast wõtta wadata,  
 Ja kõigest melest ifkada,  
 Ja otšida ja õppida,  
 Et aegsast selgust saakšid.

Kui sa jo sedda iggatsed ja aimad,  
 Siis tulleb sull se õnnit jo,  
 Ja päike affab tõusma,